

Păcate necomise din lipsă de ocazie

18 decembrie 2005

Gili Cârstea

Sunteți vinovat de lucruri pe care nu le-ați făcut? Sau de lucruri pe care nici nu le-ați gândit? Vă așteptați să fiți odată trași la răspundere pentru acte pe care le-ați fi comis dacă ați fi avut ocazia potrivită?

Cei mai mulți vom nega vehement că așa ceva este posibil. Și totuși, este cât se poate de adevărat: “În cărțile din cer sunt înregistrate păcatele care ar fi fost comise, dacă ar fi existat ocazia” (5BC 1085; ST 31 iulie 1901).

Ce sunt “cărțile din cer,” unde sora White spune că se află stocate deja păcate pe care le-am fi făcut dacă aveam ocazia? Aceasta este o expresie de uz general, comună fiecărei generații, care definește ceea ce noi numim astăzi un mediu de stocare a informației. Este o funcție de back-up automată, care transferă datele din creierul uman pe o memorie biologică din ființa lui Dumnezeu. Creatorul păstrează o copie de siguranță, actualizată la zi, a biosului fiecărei ființe, cu memoria activă și cu cea pasivă, cu ADN-ul și toate link-urile civile și religioase de care sunt legate datele personale. În articolul din Signs ea spune că “Dumnezeu are o fotografie perfectă a caracterului fiecărui om.”

Pentru oamenii generației lui Hristos, vinovăția pentru gânduri păcătoase părea cu totul deplasată. Legea lui Moise nu specifica nicăieri așa ceva. Domnul Hristos i-a ajutat să facă un pas înainte, să înțeleagă natura păcatului și mecanismele sofisticate ale minții omenești despărțite de Dumnezeu. El le-a spus:

“Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‘Să nu preacurvești.’ Dar Eu vă spun că orișicine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui” (Mat 5:27-28).

Generația noastră recunoaște principiul enunțat de Hristos, că se poate păcătu și cu gândul, nu numai cu fapta. Dar nouă ne vine la fel de greu ca și lor să înțelegem cum este posibil să fim acuzați de lucruri pe care nu le-am făcut nici în gând. Domnul ne ajută să facem un pas mai departe, să înțelegem stricăciunea profundă care afectează centrul ființei umane, creierul, ca să putem coopera cu El în refacerea completă a chipului lui Dumnezeu în noi. De aceea ne spune că în ființa noastră, original și copie, se află păcate – nu ispite – pe care le comitem sigur dacă se ivea ocazia.

Pavel spune același lucru într-o formă incipientă în Romani 7. El a înțeles că există în ființa umană un motor secret și depravat care generează fărădelege, făcându-ne să procedăm greșit chiar atunci când intenționăm să procedăm corect. El spune: “Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc... Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!... Găsesc, deci, în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (Rom 7:15-23).

El conta în această explicație pe Isaia, care spunea că “tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (Isa 1:5-6), văzând în starea națiunii o reflectare fidelă a interiorului inimii omenesci alienate.

Dacă “în mădularele” noastre există “o altă lege” care ne ține robi păcatului, iar ființa noastră este guvernată de ea în ciuda dorinței noastre de a onora legea lui Dumnezeu, nu este nici o mirare că legea aceasta ne-ar pune în situații extrem de neplăcute dacă s-ar ivi ocazia.

Să zicem că sunteți un tânăr student la universitatea ebraică din Ierusalim și studiați “la picioarele” lui Gamaliel. Absolviți cursurile cu bine, dar din cauza unor suferințe fizice nu puteți accepta un loc în Sinedriu, fiind obligat să vă întoarceți în localitatea de origine, Capernaum, unde vi se oferă funcția de rabin al comunității locale. Tocmai atunci biserica este confruntată cu o criză majoră, încheiată prin decizia Sinedriului de a condamna la moarte pe noul profet din Nazaret, care pretindea că este Mesia. Împărtășiți poziția populară că totul este o fraudă, dar nu vă simțiți vinovat pentru decizia pe care a luat-o Sinedriu. Ați fi surprins să vi se spună că sunteți vinovat de uciderea lui Isus Hristos? Exact așa scrie în “cărțile din cer,” căci, dacă ajungeați în Sinedriu, ați fi votat la fel ca și colegii dumneavoastră, deoarece împărtășiți aceleași sentimente despre lucrarea lui Hristos.

Dacă erați Petru, recunoșteți că sunteți un trădător la fel de jalnic precum Iuda? Dacă Petru nu se afla în curtea de judecată, nu ar fi crezut niciodată că poate exista în inima lui nimicnicia pe care i-o descriese Domnul cu puține ore înainte. Nici el nu credea că “în cărțile din cer sunt înregistrate păcatele care ar fi fost comise, dacă ar fi existat ocazia.”

Ce ați fi făcut dacă erați în locul lui Uriah Smith la sesiunea din 1888? El nu avea nici cea mai vagă impresie că se opune unei solii din partea lui Dumnezeu, și că el ar fi fost capabil să decreteze „răstignirea” Domnului Hristos, dacă S-ar fi aflat acolo în persoană. Era ferm convins că pozițiile lui Jones și Waggoner sunt fantezii ce nu pot fi susținute cu Scriptura. Deși a regretat maniera în care s-a purtat la Minneapolis – sub presiunea formidabilă a sorei White – el s-a opus pînă la sfârșitul vieții soliei din partea Domnului, pe care o numea „o lucrare de inovație și dezintegrare.” Și pentru ca biserica să nu afle slăbiciunile teologiei lui, a făcut tot ce i-a stat în putere ca Jones, Waggoner și sora White să fie auziți cât mai puțin. A mers pînă acolo încât a dosit cea mai importantă mărturie a sorei

White despre solia 1888, în care ea punea temelia unei viziuni corecte asupra legii și a caracterului lui Dumnezeu. Materialul, care trebuia publicat în Review, a fost descoperit în sertarul lui după cincizeci și șase de ani. Va fi și el surprins, la judecată, să vadă lista de nenorociri care au lovit pământul de atunci încoace așezată în dreptul numelui lui.

Noi n-am fost la Minneapolis. Am fi surprinși, dacă am putea vedea în profunzimea inimii noastre – sau în „cărțile” din cer – să descoperim scris acolo că suntem vinovați de răstignirea lui Isus Hristos „în persoana solilor Săi”? Am fi de acord să se pună în sarcina noastră „tot vaiul de nenorociri” care a rezultat din respingerea luminii trimise din cer la acea dată?

În articolul din Signs sora White explică motivul pentru care se întâmplă așa:

„Legea lui Dumnezeu acoperă simțămintele și motivele la fel ca și actele înfăptuite. Ea descoperă secretele inimii, luminând lucruri ascunse în întuneric. Dumnezeu cunoaște fiecare gând, fiecare scop, plan sau motiv. În cărțile din cer sunt înregistrate păcatele care ar fi fost comise, dacă ar fi existat ocazia. Dumnezeu va aduce fiecare faptă la judecată, fiecare lucru secret. El măsoară caracterul fiecărui om pe baza legii. Așa cum pictorul transferă pe pânză trăsăturile feței, tot la fel sunt transferate în cărțile din cer caracterul fiecărui individ. Dumnezeu are o fotografie perfectă a caracterului fiecărui om, iar această fotografie este comparată cu legea Sa. El descoperă fiecărui om defectele care îi întinează viața, chemându-l să se pocăiască și să renunțe la păcat” (ST 31 iulie 1901).

Petru și Iuda reprezintă cele două tipuri de reacție ale generației din timpul sfârșitului. Primul a fost dispus să fie confruntat cu „legea” din mădularele lui care îl făcea să se poarte deplorabil, cerând ajutor de la Dumnezeu. Al doilea nu a crezut că Hristos poate oferi o asemenea vindecare, sau nu a dorit să fie pus într-o situație așa de umilitoare, iar confruntarea cu legea lui Dumnezeu l-a dus la spânzurătoare.

„O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...”

„Acum, deci, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului... Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihăririi. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Marele apostol Pavel).